

Η Κάλλω και οι καλικάντζαροι

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν πολλά χρόνια, σε ένα χωριουδάκι ζούσε μια μάνα με τις δύο κόρες της. Την Μεγαλύτερη, την έλεγαν Μάρμπω και ήταν άσχημη. Η μικρότερη όμως, ήταν πανέμορφη και την φώναζαν Κάλλω. Όλος ο κόσμος μιλούσε για τα κάλλη της, κι απ' όπου περνούσε σχολιάζανε την ομορφιά της. Η Μάρμπω, τα γνώριζε όλα αυτά και την ζήλευε. Για το λόγο αυτό, είχε κλειστεί στο σπίτι και δεν έβγαινε έξω ακόμα κι αν της το ζητούσε η μητέρα της.

Άντε βρε Μάρμπω... άντε κόρη μου, πετάξου ίσαμε την αγορά...

Όχι, δεν πάω εγώ. Στείλε την προκομένη σου, την Κάλλω...

απαντούσε η Μάρμπω κι η Κάλλω που δεν ήθελε να στεναχωρήσει την μητέρα της, έτρεχε αμέσω όπου της ζητούσαν. Κι όχι απλά πήγαινε, αλλά κατάφερνε και τις δουλειές καλύτερα απ' τον καθένα, γιατί εκτός από όμορφη, ήταν επίσης και πάρα πολύ έξυπνη. Κάπως έτσι περνούσαν οι μέρες στο όμορφο χωριό ώσπου ήρθαν τα Χριστούγεννα. Την παραμονή της μεγάλης γιορτής, η μάνα των δύο κοριτσιών, κοιτάζοντας στο ντουλάπι της κουζίνας την κασέλα που είχανε το αλεύρι, είδε πως το αλεύρι είχε τελειώσει.

Τώρα τι κάνουμε; Δεν έχουμε άλλο αλεύρι στην αποθήκη. Ποια από τις δυο σας θα πάει στο μύλο; Άντε Μάρμπω κόρη μου, εσύ που είσαι και η μεγαλύτερη, σύρε στον μύλο...

...μα πριν προλάβει η μάνα να ολοκληρώσει την φράση της, η Μάρμπω απάντησε με πείσμα...

Όχι, δεν πάω...να πάει η Κάλλω.

Θα πάω εγώ μάνα...

Κι έτσι έγινε. Η μικρή Κάλλω, φόρτωσε στο γαϊδουράκι της δυο σακιά με σιτάρι και ξεκίνησε για τον νερόμυλο. Μα ο νερόμυλος, ήτανε μακριά και το ταξίδι μεγάλο. Όταν έφτασε επιτέλους, η Κάλλω αντίκρισε κάτι που δεν το περίμενε. Κόσμος πολὺς είχε φτάσει πριν από αυτήν στο μύλο και περίμενε να αλέσει τα γεννήματά τους. Μεγάλη η ουρά που είχαν σχηματίσει, μα δεν γινότανε αλλιώς. Η Κάλλω, ξεφόρτωσε το σιτάρι από το γαϊδουράκι της και περίμενε υπομονετικά την σειρά της. Οι ώρες όμως περνούσαν κι όσο να αλέσουν οι άλλοι, ο ήλιος είχε βασιλέψει και γρήγορα νύχτωσε. Ο μυλωνάς, πήρε το σιτάρι της και το έριξε στο καρίκι του μύλου, ενώ αυτός πήγε στην κάμαρά του για να ξαπλώσει και να ξεκουραστεί. Η Κάλλω έμεινε μόνη και καθισμένη πάνω σε κάτι σακιά, περίμενε να γίνει το αλεύρι της. Ήταν μισοσκότεινα και το μοναδικό φως που έφεγγε ήταν από ένα μικρό λαδοφάναρο. Φοβότανε πολύ και γι' αυτό είχε κουρνιαστεί σε μια γωνιά. Κατά τα μεσάνυχτα όμως, κι ενώ όλα ήταν ήσυχια, ξαφνικά άκουσε κάτι πατημασιές από την εξωτερική πόρτα του μύλου. Γυρίζει τρομαγμένη και τι να δει! Γύρω στους δέκα καλικάντζαρους να

έχουν τρυπώσει στο μύλο και να την πλησιάζουν. Πάγωσε από την τρομάρα της, αλλά από την άλλη δεν θέλησε να φωνάξει για να μην ξυπνήσει τον μυλωνά. Ανασηκώθηκε λοιπόν στα σακιά και περίμενε να δει τι θα γίνει. Οι καλικάντζαροι, την είχαν περικυκλώσει κι άρχισαν να της λένε ...

Θα σε φάμε Κάλλω, θα σε φάμε!

Αρχικά η Κάλλω φοβήθηκε και σκέφτηκε να το βάλει στα πόδια. Μα δεν θα κατάφερνε τίποτα γιατί σίγουρα θα την πιάνανε. Τότε μια ιδέα της ήρθε στο μυαλό κι αφού κοντοστάθηκε τους είπε ψύχραιμη πλέον...

Εντάξει λοιπόν...ας με φάτε. Αλλά έτσι; Δεν τρώγεται έτσι η Κάλλω!

Και πως τρώγεται η Κάλλω;

...ρώτησαν με περιέργεια οι καλικάντζαροι.

Με αυτό το παλιοφόρεμα θα με φάτε; Η Κάλλω επιθυμεί καινούργιο και όμορφο φόρεμα.

Καινούργιο και όμορφο φόρεμα; Πάμε γρήγορα να της φέρουμε...

απάντησαν οι καλικάντζαροι και σκόρπισαν τριγύρω ψάχνοντας, ενώ ταυτόχρονα μουρμούριζαν «φόρεμα», «φόρεμα», για να μην ξεχάσουν τι ψάχνουν. Χαμός επικράτησε στο νερόμυλο. Κι επειδή καλικάντζαροι είναι αυτοί και όλα τα καταφέρνουν, κώθησαν από εδώ, στριμώχτηκαν από εκεί, κάμποιοι άλλοι εξαφανίστηκαν και εμφανίστηκαν στο άψε-σβήσε...τελικά δεν άργησαν να εμφανιστούν και πάλι μπροστά της κρατώντας ένα πολύ όμορφο φόρεμα. Η Κάλλω το πήρε και το φόρεσε μα οι καλικάντζαροι και πάλι την περιτριγύρισαν απειλητικά λέγοντας...

Θα σε φάμε Κάλλω, θα σε φάμε!

Εντάξει λοιπόν...ας με φάτε. Αλλά έτσι; Δεν τρώγεται έτσι η Κάλλω!

Και πως τρώγεται η Κάλλω;

Ευπόλητη θα με φάτε χρονιάρια μέρα; Η Κάλλω επιθυμεί καινούργια και όμορφα παπούτσια.

Καινούργια και όμορφα παπούτσια;

Οι καλικάντζαροι σκόρπισαν και πάλι. «Παπούτσια», «παπούτσια», «παπούτσια» μουρμούριζαν και...χαθήκαν από εδώ, βρεθήκαν από εκεί, κωθήκανε σε χαραμάδες και πάλι δεν άργησαν να εμφανιστούν μπροστά της με ένα ωραίο ζευγάρι παπούτσια.

Τώρα όμως, ήρθε η ώρα σου Κάλλω. Θα σε φάμε!

Μα όχι έτσι...θέλω και παλτό!

«Παλτό», παλτό», «παλτό», μουρμούρισαν και ξανά-μανά τα ίδια και να σου μπροστά της το παλτό. Κι όσο έφερναν οι καλικάντζαροι, όλο και περισσότερα ζητούσε στην συνέχεια η Κάλλω που είχε το σχέδιο της. Ζήτησε γάντια, γούνα, κάλτσες. Ζήτησε τσατσάρα, καθρεφτάκι, βελόνια και κλωστές, πούδρες και τοιμπιδάκια, κι ότι άλλο μπορείτε να φανταστείτε πως της έρχοταν στο μυαλό. Με τούτο και με εκείνο, οι ώρες πέρασαν και δεν άργησε η στιγμή που ακούστηκε από έξω ο κόκορας να χαιρετίζει το ξημέρωμα. Κι οι καλικάντζαροι σαν το άκουσαν, το δίχως άλλο εξαφανίστηκαν γιατί όπως όλοι ξέρουμε, τις σκανταλιές τους τις κάνουνε μόνο τα βράδια και με το πρώτο φως της μέρας τρέχουν να κρυφτούνε στις φωλιές τους.

Πάνω στην ώρα ξύπνησε κι ο μυλωνάς κι αφού το σιτάρι είχε αλεστεί, φόρτωσαν στο γαϊδουράκι το αλεύρι καθώς κι όλα αυτά που είχαν κουβαλήσει οι καλικάντζαροι κι η Κάλλω πήρε το δρόμο της επιστροφής για το χωριό. Η μάνα της είχε ανησυχήσει και γι' αυτό όταν την είδε να έρχεται, η χαρά της ήταν πολύ μεγάλη. Κι όταν είδαν ότι εκτός από αλεύρι είχε φέρει και χίλια δυο ακόμαπραματάκια, απόρησαν και την ρώτησαν...

Που τα βρήκες όλα αυτά κόρη μου;

Μου τα έφεραν ψες το βράδυ οι καλικάντζαροι στον μύλο...

τους απάντησε η Κάλλω. Η Μάρμπω δεν είπε τίποτα εκείνη την στιγμή, μα σίγουρα ζήλεψε πολύ. Έβαλε με το νου της να πάει κι αυτή στον μύλο να βρει τους καλικάντζαρους και να τους ζητήσει φορέματα, παπούτσια και άλλα πολλά. Αλλά πως θα πήγαινε αφού το αλεύρι θα τους έφτανε για καιρό και οι καλικάντζαροι φεύγουνε από τον δικό μας κόσμο όταν τα Φώτα ο παππιάς αγιάζει με την αγιαστούρα. Έτσι λοιπόν, άρχισε κρυφά, όταν δεν την έβλεπε κανείς, να παίρνει αλεύρι από την κασέλα και να το σκορπάει πότε στον ανέμο και πότε να το ρίχνει στο ρέμμα και το αλεύρι τελικά σώθηκε με την πρώτη μέρα του νέου έτους. Πάει η μάνα στην κασέλα να πάρει αλεύρι για να κάνει την βασιλόπιτα και κουλούρια, μα την βρήκε άδεια.

Τώρα τι κάνουμε; Δεν έχουμε άλλο αλεύρι στην αποθήκη. Ποια από τις δυο σας θα πάει στο μύλο;

Πάω εγώ...

απάντησε η Κάλλω μα πετάχτηκε από την άκρη η Μάρμπω και είπε πείσμα...

Τώρα θα πάω εγώ!

Φορτώνει λοιπόν το σιτάρι στο γαϊδουράκι, κι άρχισε το ταξίδι για τον μύλο, χωρίς να βιάζεται για να φτάσει αργά ώστε να χρειαστεί να περάσει το βράδυ της εκεί. Έτσι κι έγινε. Κατά τα μεσάνυχτα κι ενώ η Μάρμπω περίμενε καρτερικά στον νερόμυλο μόνη της, εμφανίστηκαν οι καλικάντζαροι οι οποίοι την περικύκλωσαν και άρχισαν να της λένε...

Θα σε φάμε Μάρμπω, θα σε φάμε.

Η Μάρμπω τρόμαξε πολύ και φοβήθηκε. Νόμισε ότι θα της φέρουν φορέματα και παπούτσια, μα αντί για αυτά, αυτοί όρμησαν πάνω της. Η Μάρμπω έβαλε τις φωνές και ξύπνησε ο μυλωνάς, αλλά μέχρι να ανάψει το φανάρι του και να βγει από την κάμαρά του, οι καλικάντζαροι με τα νύχια τους κατάφεραν και της γρατζούνισαν το πρόσωπο και τα χέρια. Έτσι, γύρισε στο χωριό πληγωμένη και λυπημένη, μα η Κάλλω την λυπήθηκε και της έδωσε κάποια από τα δικά της δώρα. Κι από ότι μάθαμε πολλά χρόνια μετά, κι οι δύο τους παντρεύτηκαν, κάνανε οικογένεια, και ζήσανε ευτυχισμένα και με αγάπη.